

Normális ellenreakció

2015 augusztus 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ha a társadalmi szerepeket teljesen átrajzolni kívánó lobbik tevékenységének a normalitás nem szab id?ben gátat, akkor fél?, hogy 20-30 év múlva a nyugati világ tényleg nem fog magára ismerni.

Talán túlzás lenne rögtön tendenciákról értekezni, de annyi bizonyos, hogy az eredetileg társadalmi egyenl?ségért

küzd?, mára már egyre inkább er?szakos szektává alakuló „jogvéd?” mozgalmak problémafelvetéseire kezdenek megszületni az ellenreakciók, hovatovább ellenmozgalmak. Például ott van az Egyesült Államokban már 2013-ban megalakult a „Women Against Feminism” antifemisita blog - a feminizmus ellen tiltakozó n?mozgalom egészen mostanáig Magyarországon túl sok publicitást nem kapott.

Viszont a közelmúltban megalakult a „N?k a feminizmus ellen” nev? magyar Facebook-csoport, mely egyfajta franchise-a az eredeti amerikai kezdeményezésnek, ahol magyar n?k fogalmaznak meg éles kritikát a feminizmussal szemben. Bár a magyar oldal még alig érte az ezer követ?t, az amerikai blog Facebook-csoportjának már közel 32 ezer követ?je van és rendszeresen frissül az oldal új tartalmakkal. Mind a blog, mind a Facebook-oldal leginkább a feminizmus kritikáját megfogalmazó n?k és lányok véleményeivel van tele, melyekb?l érdemes egy-két rövid üzenetet idecitálnunk: „Nincs szükségem a modern feminizmusra, mert ha Isten szándéka az lett volna, hogy a n?ket és a férfiakat egyformának teremtse, akkor csak férfiakat teremtett volna. Különböz?nek vagyunk teremtve”. „Nincs szükségem a feminizmusra, mert nem szenvedek alsóbbrend?ségi komplexusban”. „Nincs szükségem feminizmusra, mert szeretem a férfiakat”.

De talán nem is annyira a konkrét tartalom a lényeges, hanem az eredeti szándék, illetve a mozgalom célja. Az utóbbi években ugyanis súlyos deformációkat lehetett tapasztalni az egalitárius mozgalmak háza táján. Legyenek azok akár homoszexuálisok jogaiért küzd? szervezetek, feministák, vagy akármilyen vélt vagy valós kisebbségi helyzetben lév? társadalmi csoportok kirekesztettségének a megszüntetéséért kardoskodó szervezetek – egy közös bennük: hogy túllépték a józan ész egészséges határát. Ennek próbál gátat szabni a fenti antifeminista n?mozgalom jogos dacreakciója.

Azt senki nem vitatja természetesen, hogy volt olyan kor, amikor igenis legitim célkit?zései voltak a feministáknak, a melegjogi szervezeteknek vagy úgy általában a pozitív diszkrimináció fontosságát mindenek elé helyez? csoportoknak. Hiszen nyilván abban még a leghangosabb antifeministák, vagy az azonos nem?ek házasságát ellenz?k (ahogy jelen sorok írója) is egyetértenek, hogy a n?knek ugyanolyan jogok járnak, mint a férfiaknak és hogy a homoszexuális vonzalom nem b?ncselekmény, hanem egy, a normálistól eltér? szexuális orientáció, mely nem lehet büntet?jogi tényállás alapja. Ugyanakkor az egyenl?ségelvüsdi mozgalmak jó része a 20. század végére, 21. század elejére forradalmi ideológiává vált és olyan szektás ?rülettel átitatott vadhajtások n?ttek ki bel?lük, amelyek szem el?l tévesztették eredeti céljaikat. Leginkább pedig azt, hogy a nyugati világban ezen eredeti célok mára szinte mind meg is valósultak – ezért például olyan új tabudöntöget? ötletekkel álltak el?, mint a biológiai nemek „társadalm(i)asítása”. A gender-elmélet er?ltetésén túl korunk feministáinak egy komoly hányada mára pusztán a férfigy?lölet lángpallosaként használja egykoron progresszívnek gondolt eszméjét. Andrea Dworkin amerikai feminista például szívesen látott volna véresre vert férfiakat az utcán heverve, de találunk olyat is közöttük, aki a férfigy?löletet tiszteletreméltó politikai viselkedésnek tartja (Robin Morgan), s?t olyan derék feminista is akad, aki szerint a tradicionális családmodellt el kellene pusztítani – mert hogy az valójában csak a n?k elnyomásának egyik eszköze (Linda Gordon). De hogy ne csak a feminizmus élharcosainak „meredek” ötleteir?l írjunk, az azonos nem?ek házasságáért küzd?k is egyre többször esnek komoly túlzásokba. K?szeg Ferenc nem is olyan régen éppen a poligámiát fogalmazta meg következ? célként a meleglobbi számára – ahogy Lakatos Márk is err?l beszélt a napokban. De ne varrjuk a Helsinki Bizottság exelnökének vagy a népszer? divattervez?nek nyakába ezt az elképeszt? gondolatot, hiszen nem ? volt az els?, aki erre vetemedett: a holland homoszexuális lobbi vezéralakja, Boris Dittrich már 2013-ban a többes házasság mellett foglalt állást. Hátborzongatóan kellemetlen belegondolni abba, hogy milyen elképeszt? célok következhetnének azután, ha nyugati jogalkotók a poligámiát is elismernék legális együttélési formaként. Egy rövid kitér? erejéig azonban emlékezzünk meg itt olyan homoszexuálisokról is, akik éppen az azonos nem?ek házasságával szemben foglalnak állást, mert képesek megérteni azt, hogy az azonos nem?ek együttélése nem lehet egyenérték? a házassággal, tekintettel arra, hogy a homoszexuális kapcsolat biológiailag alkalmatlan a gyermekvállalásra. Hogy csak a híresebbeket említsük: Domenico Dolce és Stefano Gabbana vállaltan homoszexuális divattervez?k kifejezetten ellenzik az azonos nem?ek házasságát. (Persze Elton John brit zenész sietett bojkottot hirdetni a Dolce&Gabbana termékekkel szemben, nyilván a véleménynyilvánítás szabadsága jegyében). De ott van példaként melegházasság-ellenes Christopher Pearson ausztrál homoszexuális újságíró, vagy Jean-Marc Veyron la Croix egy francia kisváros homoszexuális polgármestere, aki aktív résztvev?je volt a 2013-as párizsi, az azonos nem?ek házasságát ellenz? tüntetéseknek.

A fentiekben említett és egyre s?r?söd? „túlkapások” mellett, azonban úgy t?nik, hogy a társadalom normális többsége – ideértve az antifeminista n?ket és melegházasság-ellenes melegeket – lassan már nem tud elmenni szó nélkül. Ez egyfel?l jó hír, hiszen azt jelzi, hogy nem lehet minden örültséget lenyomni az átlagemberek torkán –

másfel?l viszont kétségbeejt?. Kétségbeejt? azért, mert eddig nem volt szükség ellenreakcióra, egyszer?en mosolyogva legyintett az ember, ha egy-egy kirívó esetben egy feminista férfiakat akart bántalmazni, csak azért mert férfi, vagy egy melegjogi aktivista a poligámia szükségességér?l értekezett. De jól látható, hogy egyre gyakrabban kerülnek a mainstream híradásokba is ezek a széls?séges elképzelések. Ezért érzi úgy a „normalitás", hogy kénytelen lázadni – az egyel?re még vadhajtásoknak min?sül? – kijelentések ellen, mert soha nem lehet tudni, hogy mikor lesz bel?lük f?sodor. Húsz-harminc évvel ezel?tt senki nem vette volna túlzottan komolyan azt, hogy nemsokára lesznek olyan gyermekek, akiknek a szülei azonos nem?ek, vagy, hogy egyes skandináv nemsemleges óvodákban a nevelés során kifejezetten figyelmen kívül hagyják a természetes nemi szerepekb?l fakadó meghatározottságot – merthogy az „diszkriminatív". Ma ez Nyugat-Európában, illetve az USA néhány tagállamában a mindennapok része. Ezért adekvát Böd?cs Tibor egy paródiájában feltett költ?i kérdése, amikor éppen – a persze csak a fikcióban létez? – meszkalin gomba betiltása ellen tüntet? hollandok kétségbeesett felkiáltását tolmácsolta: „Mi lesz a következ?? A kenyér?!" Mi is nyugodtan feltehetjük a kérdést: Mi, vagy ki lesz a következ??! Olyan nyomás alatt (eleganciából kerüljük a támadás szót) van a hagyományos családmodell, a természet által meghatározott férfi-n?i szerep, amely elengedhetetlenné teszi a normalitás forradalmát.

Ahogy a cikk elején is fogalmaztunk, tendenciákat emlegetni egyel?re talán túlzás lenne, ugyanakkor érdemes figyelmet szentelni, illetve nyilvánosságot biztosítani azoknak a n?knek, akik ragaszkodnak a természetes nemi szerepükhöz; azoknak a homoszexuálisoknak, akik tisztában vannak a természet adta képességeikkel, lehet?ségeikkel és nem küzdenek olyan jogokért, melyek az ? esetükben tartalommal amúgy sem bírnának. Vagy éppen azoknak a szül?knek, akik hagyományos nemi szerepek alapján történ? nevelést várnak el az óvodáktól.

Persze vannak éget?bb kérdések, kihívások jelenleg a nyugati világ számára, hogy csak a menekültkérdést említsük példaként. Viszont ha a társadalmi szerepeket teljesen átrajzolni kívánó lobbik tevékenységének a normalitás nem szab még id?ben gátat, akkor fél?, hogy 20-30 év múlva a nyugati világ tényleg nem fog magára ismerni. Miközben a sokgyerekes családmodellre építkez?, saját hagyományait féltve ?rz? – és azokat hevesen exportáló – muszlim világ egy jó része Európa kapuin kér bebocsájtást. És ?ket aztán tényleg nem nagyon hatja meg a genderelmélet "haladáspárti" diskurzusa.

Törcsi Péter - kutatási igazgató, Alapjogokért Központ

www.hirado.hu - Mozgástér-Blog

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló